

„V čas večera bude svetlo.“

Zach. 14, 7.

Ročník XVIII.

Júl—August 1942.

Číslo 7.—8.

Mária Rafajová:

ŽALM.

„Všetci ma opustili —
ale Pán bol so mnou.“

II. Tím. 4, 16—17.

Boh nedbá ho — čo zdvíha k nemu hlas?
Len naňho, len! Sám nepremôže nás!

Ej, dobre viem kde moja zbroj i sila,
s kým moja duša vždycky víťazila! —

Syn otca zničiť túži v hriešnom boji,
však — otec tichý, veď sa Bóha bojí.

S Ním nikto mojej hlavy neponíži,
len k Nemu hľadá oko v ťažkom kríži.

Že nezachráni? — Zostaňte si pri tom.
Viem, kto mi skalou, čia mi sláva krytom!

Ach, srdcu, hoc i z levovej lká jamy,
už postačí, keď slovom ozve sa mi.

Tu, Dávid, som! — Nuž, lahnem, buďem spat
a v sen mi spieva mieru vodopád.

Ó Duchu svätom.

„Když pak přijde ten duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; ano, i budoucí věci zvěstovati bude vám. Onť mne oslaví; nebo z mého vezme a zvěstuje vám. Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme a zvěstuje vám.“
Ján 16, 13—15.

Keď Boh učinil veľiké veci s Ježišovými učeníkmi — keď im poslal Ducha svätého, — nebolo ich mnoho. Boh nepotrebuje mnoho ľudí, aby mohol konať veľké veci — stačí Mu hŕstka. Šírenie kresťanstva sa začalo dvanástimi. A ani toľko ich nášmu Bohu netreba — stačí jeden. A či toho jedného musí mať? On nepotrebuje nikoho, je to len Jeho láska, ktorá nás volá za pomocníkov a pomocníčky na dielo spasenia.

Jemu netreba nikoho, ale my, ak chceme niečo vykonať, sa bez Neho neobídeme. Len keď chceme žiť, keď chceme vydržať, poznávame, že život bez Neho je nemožný. „Jím žijeme, hýbeme sa i trváme“.

Skúsení kazatelia hovoria, akým pustým miestom je kazať, ako sú strašne opustení, keď s nimi nie je Duch svätý. Sú ako lamači v kameňolome bez dynamitu, ako baníci hlboko vo tme baní bez kahanca — bez svetla.

A poslucháči? Ani čo by sedeli v koncertnej dvorane samí hluchí — nerozumejú. Ani čo by v obrazárni sa prechádzali slepci — nevidia. Bohatstvo tónov a farieb je tu, oni však pre to nemajú smyslu. Sú ako väzni bez rozumu, ktorým sa zvestuje vyslobodenie, otvorenie žalára — oni však zostávajú v žalári ďalej, bo radostnú zvesť nechápu.

Pozrime sa vo svetle Slova Božieho na to, 1.) kto je Duch svätý a 2.) aká je jeho úloha.

Pravda, vieme, že On je tretia božská osoba, hoci sa nikdy ako osoba neprejavil. Čítame o Ňom raz ako o holubici (Mat. 3, 16), raz ako o vetre, o mocnom vetre (Sk. 2, 2), raz ako o ohni (Sk. 2, 3). A Slovo Božie nám radí, prikazuje, aby sme Ňím boli naplnení. „Naplnění budte Duchem“, píše Pavol Efežanom 5, 18. Vo svätodušnom texte čítame, že učeníci Ňím naplnení boli. Tým, pravda, nie je povedané, že by sme Ducha svätého mohli kúskovať, deliť, že by sme Ho mohli mať len určitú časť, istú mieru. Býva to takto: My Jemu niekedy dávame len kúšтик seba, miesto aby sme boli celí pod Jeho ohnivým vplyvom. Je to smutné, slabé kresťanstvo, kde srdce nie je nádobou, až po okraj naplnenou Duchom svätým.

Pán Ježiš vedel, že a ako potrebujeme Ducha svätého, keď On sám z tohto sveta odišiel. **PRETO HO POSLAL!**

Hľa, čo nám ešte pred Jeho poslaním o Ňom hovorí: „Jáť prositi budu Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. — Utě-

šiel pak, ten Duch svätý, ktoréhož pošle Otec ve jménu mém, Onť vás naučí všemu a připomene vám všechno, což jsem koli mluvil vám. (Ján 14, 16.17 a 26). Když pak přijde ten Utěšitel, kteréhož já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tent svědectví vydávati bude o mně. (Ján 15, 26) A onť přijda, obviňovati bude svět z hřichu, a ze spravedlnosti a z soudu“. — K tomu si ešte pripojme slová Pána Ježišove zo záhlavia nášho článku.

Zo všetkých týchto slov a z ostatného, čo o Ňom hovorí Písmo, môžeme shrnúť pôsobenie ducha svätého do štyroch bodov. Môžeme o Ňom rozvažovať pod štyrmi titulmi. On je:

1. UKAZOVATEL
2. SVEDOK
3. TEŠITEĽ
4. ZACHOVÁVATEĽ.

A všetky štyri titule si spojíme dovedna pod jediný: OSLÁVOVATEĽ. „Onť mne oslaví“.

Prečo je UKAZOVATEĽOM? Nuž preto, že ukazuje pravý stav sveta i jednotlivca — Tvojho i môjho srdca. A ukazujú, vždy obviňuje. Kam Duch svätý príde, tam sú ľudia vedomí svojich vín. Vyznávajú, plačú, nariekajú, sú zúfalí. — To je tedy také poslanie Ducha svätého hotovým nešťastím, lebo poznanie hriechu vyvoláva veľkú horkosť srdca, ako to dobre vyjadrujú tieto verše:

*Prehorký srdce cítí žiaľ
širší než šira sveta dial,
ťažší než hory vysoké,
hlbší než moria hlboké.*

*Najhlbší žiaľ je človeka
keď jeho duša pre hriech lká
pre hriech keď slzy tečú z rias,
poblednú líca, šedne vlas.*

*Pre tento horký srdca žiaľ
sostúpil na zem nebies Kráľ.
Vlastnú krv drahú ua to dal,
by tento horký stíšil žiaľ.*

Hej, ale Duch svätý ukazuje ešte niečo iného. Ukazuje pomoc od tohoto žiaľu a nešťastia. Ukazuje na Vykupiteľa, Spasiteľa.

*Pre tento horký srdca žiaľ
sostúpil na zem nebies Kráľ.*

Ukazuje na Neho, lebo je SVEDOK. „Tent svědectví vydávati bude o mně“.

Malí ste už tú blahoslavenú skúsenosť, keď vás hriechy tak zarmútily, tak bolely, tak zdesily, že ste už ani hodinku nemohli a nechceli žiť bez Božieho odpustenia? Keď ste prosili, aby Vás Pán Ježiš umyl, posvätil, učinil pravdivými a — On to urobil. —?

Ako ste to poznali? Ako ste vedeli, že to urobil? Nuž, On to slúbil, pravda, a vy ste Mu verili. Ale bolo vám pri tom, ako čo by sa vás bolo dotklo niečo teplé, radostné, pokojné — miesto ľarchy ľahla na srdce radosť. Čo to bolo? To bol On, Duch svätý, ktorý uistoval, že Boh je verný, že stojí v slove. „Kteřížkoli prijali jej, dal jim moc dětmi Božími býti“ — a „Duch ten osvědčuje duchu našemu, že jsme děti Boží“.

A sme pri TEŠITELOVI.

Sirota potrebuje potešenia. Nie si sám. Ja odchádzam, hovorí Pán Ježiš, ale vy, predsa, len nezostanete sami v skúškach a v prenasledovaní. Posilním vás prítomnosťou Utešiteľa. Ako sa táto sila prejavila na apoštoloch, vidíme, keď pozrieme na zmenu, ktorá sa s nimi stala po poslaní Ducha svätého. „Zmocnění bývali v mdlobách.“ Zbavovali oheň jeho moci. Už sa nebáli ako vtedy, keď Pána opustili a utiekli. Boli hotoví podstúpiť všetko a poznali v ňom

ZACHOVÁVATEĽA.

„Kterýž mōcen jest zachovati vás bez ůrazu a postaviti před obličejem slávy své bez ůhony s veselím.“ (Juda 24.)

Áno, On zachová nielen od vonkajšieho nebezpečenstva, ale i od vnútorného: v pokušení. Nie však vo svojvoľnom vyhľadávaní ťažkostí. — Nie aby sme si mysleli, že keď sme veriaci, musí nám tento svätý, svätý Duch byť k dispozícii, keď by sme sa chceli chlúbiť Božími zásahmi do nášho života.

Čo by ste si pomysleli o chlapcovi, ktorý by v nedeľnej škole počul o Všemohúcnosti Božej a o Jeho moci nás ochrániť a chcel by experimentovať takto: Príduc domov, vložil by ruku do hrnca vriacej vody a kričal by, nech Boh nedopustí, aby sa obaril? — Neobaril by sa? — Obaril. I my sa všetci obaríme, potľčieme, dorežeme, ak by sme chceli už tak, či tak len pokúšať Ducha svätého. On ochránil Daniela v ľavovej kleci, hej, ale Daniel do klece nevošiel sám. Ani tam potom „netahal ľava za ocas“, ako to originálne raz vyslovila nebohá sestra Kristína Royová.

Prosím Vás, moji milí čitatelia, nestrkajte ruky do vriacej vody, lebo sa obaríte, netahajte ľava za ocas, lebo Vás zagniavi. Tým chcem povedať toľko: Nevydávajte sa svojvoľne do nebezpečenstva v domienke, že Vás Boh vytrhne. Keď sa však ocitnete v ťažkostiach, v utrpení a v prenasledovaní, len buďte pokojní a dôverujte, lebo vtedy pre nás platí druhá polovica verša: „Mnohé jsou úzkosti spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.“ Žalm 34, 20.

A ako toto všetko spojiť dovedna, aby sme videli OSLÁVOVATEĽA?

V našom texte Pán Ježiš hovorí: „On ma oslávi, lebo z mo- jeho vezme, a bude zvestovať vám.“ Či všetko to, čo sme si tu pripomínali, nie je vzaté z toho, čo patrí Jemu? Nie je spasenie

dielo Ježišovo? Jeho vec? Nie sme obvinení, spasení, potešení zachovaní pre Nehu, v Ňom a skrze Nehu? — Duch svätý Pána Ježiša oslavuje tak, že nám Ho ukáže. Ktože by nám ho lepšie ukázal, ako On? Alebo, ako sme si povedali na začiatku: Bez Nehu Pána Ježiša vôbec nevidíme. Bez Nehu nerozumieme Jeho vteleniu, nerozumieme Jeho smrti ani Jeho vzkrieseniu, ani Jeho slovu. Keď však On ukáže, vidíme veci nielen aby sme sa pozerali, ale — aby sme ich i vzali. Keď On ukáže Pána Ježiša, vidíme nielen Jeho osobu, ale i to, že za všetko, čo sme a máme, ďakujeme Jemu, Jeho krvi. Vidíme, že všetko, čo je nám drahé a vzácne, je tak vzácne a tak drahé preto, že je to od Nehu. Duch svätý nám Ho učiní tak nepostrádateľným, že povieme s básnikom:

„Čo zem mi, more? — Nechcem do neba,
ak mohlo by byť, Pane, bez Teba.“

Lebo je to tak, že

„Bez Teba život všade krváca,
bez Teba ktoráže vec trváca?“

Napokon treba si všimnúť ešte jedného slovka a to je slovíčko „vám“. Komu je slúbený Duch svätý? — *Vám*. T. j. Jeho učeníkom, všetkým, ale predsa nie všetkým. Tým z nich, ktorí by bez Nehu boli sirotami. Ak sa Ty obídeš bez Pána Ježiša, ak Ho nepostrádaš, nečakaj Ducha svätého. Boh nie je prijímač osôb, Duch svätý nevyberá vzhľadom na sociálne postavenie, na prácu, na zásluhy na rod. Jediná podmienka je — *ak si sirota*. Ak Ti je svet bremenom bez pohľadu na Pána Ježiša — neboj sa, ver, Duch svätý istotne splní Tvoju úprimnú túžbu, naplní Ťa a ukáže Ti Ho.

Ach, kto som ja, že Ho smely uvidieť a že sa smú na Nehu pozerat moje oči, že Ho smie sláviť moje srdce, že o Ňom smú hovoriť moje ústa . . . ?

—f—

(Zo svätodušnej nedeľnej hodiny na Starej Turej).

Som dieťa Božie.

Som Božie dieťa, netuším
však, čímže budem smieť byť raz.
Len jedno viem: Až zavolá
ma Otec k sebe, v ríšu krás,
že budem nové telo mať,
Ježišovi sa podobat.

A so všetkými drahými,
čo predtým mnou už došli tam,
sa v lúčoch Božích úsmevov
pri Jeho tróne privítam.
Tam shľadania mi svitne jas,
až len si závoj strhne čas.

Čo tu mi bolo záhadou,
tam predô mnou sa odhalí,
tam stíchnu všetky otázky,
čo tu ma strachom bodaly.
Tu iba zčiasťky poznávam,
tam dokonale poznať mám.

Príď, ráno svetlom zrosené,
nech čiernej noci domrie tieň,
príď, beloskvúci Baránok
a zažni večne nový deň!
Ej, blažený, kto na to žil,
by dočkal sa tej chvíle chvíľ.

Ježišova prítomnosť.

V jednej starej legende sa rozpráva o mníchovi ktorý, keď sa raz vo svojej cele modlil, uvidel Pána Ježiša a tento pohľad mu naplnil srdce veľkou radosťou a slávou. Ale práve v tej chvíli zacengal zvonec, volajúci ho ku každodennej povinnosti v kuchyni. Mních váhal — má zostať vo svojej cele s Pánom, ktorý mu preukázal takú česť, že za ním prišiel, alebo ísť po práci? Disciplína nad mníchom zvíťazila — išiel si urobiť, čo treba, v kuchyni, ale čo najrýchlejšie mohol, vrátil sa do cely. Robota iste podľa toho tiež vyzerala. Len čo vkročil do izbičky, povedal mu Pán, ktorý tam naňho čakal, usmievajúc sa: „Keby si sa bol omeškal, bol by som odišiel.“

To je veľmi pekná legenda, lenže skutočnosť je celkom inšia. Je mnoho krásnych vecí, ktoré preto, že sú krásne, nemusia byť ešte pravdivé. Keď za tebou príde Pán Ježiš pri rannej modlitbe, netreba ti utekať po práci a Jeho nechať doma, úfajúc sa, že ťa tam dočká. Nie, nie. Keď ťa povinnosti volajú do kuchyne, On tam pôjde s tebou a vráti sa s tebou zase k tichej chvíli meditácie a modlitieb. To je oveľa lepšie, než keby iba čakal, až sa vrátiš z práce.

Potkany v lietadle.

Čítala som o zvláštnej skúsenosti letca, ktorý prvý preletel z Britska do Indie. Keďže nám môže byť dobrou ilustráciou pre modlitebný život, opíšem Vám ju:

Nad arabskou púšťou musel letec H. Page pristáť, lebo zbadal daky defekt na stroji. Pristál neďaleko beduínskeho tábora — a beduínske tábory sú povestné tým, že v nich je mnoho potkanov. Letec vtedy na to nepomyslel. Keď však opravil stroj a vzniesol sa k ďalšiemu letu, začul zo strojov podivné zvuky — ako čo by tam hryzly potkany. S hrôzou myslel, čo sa

stane, ak to ozaj sú potkany a prehryzú nejaké dróty alebo plynové rúry, veď bol práve nad morom a vtedy nemohol nikde zavčas pristáť. Čo robiť? Ako uniknúť istej smrti? Tu sa rozpaľoval na článok, ktorý bol kedysi dávno čítal, kde bolo napísané, že vo veľmi velikej výške potkany hynú. Pustil sa tedy na lietadle hore, hore, výš a vyššie a načúval a čakal. A naozaj, — zvuky zrazu zatíchly. Keď potom v Indii pristál, našiel v strojoch tri mŕtve potkany.

I do nášho srdca sa často vkradne podobná háved, ktorá by hryzla tak dlho, kým by sme sa nedostali do zahynutia. Má všelijaké mená: závisť, pýcha, horkosť, žiarlivosť, nedôvera, pomluva, lakomstvo atď. Ak sa týchto potkanov duše chceme zbaviť, len s nimi hore, vysoko, výš a vyššie, až pred Boží trón, na modlitbe, „abychom dosáhli milosrdenství a milost našli ku pomoci v čas príhodný.“

Márni tešitelia.

Kniha Jóbova je pravým skvostom. Ale je málo tých, ktorí by jej dobre rozumeli. Vidíme tam hneď na samom začiatku odvekého nepriateľa ľudí — satana — ktorý je vždy hotový kaziť skutky Božie. Jób, vo svojej prostote a úprimnosti, majúci srdce plné lásky Božej, ktorý utekal od zlého, bol Božie dielo, ktorému sa nebeský Majster tešil.

A všimnime si, ako sa satan na každý možný spôsob usiluje dokázať Bohu, že to s Jóbom nie je tak celkom v poriadku, že zostane na Božej ceste len za určitých okolností, len keď sa bude mať dobre. — Preto Boh dovolil satanovi Jóba skúšať. Dovolil mu siahnuť na Jóbovo imanie, ba i na jeho deti. Bolo ťažkou skúškou pre Jóba, naraz všetko stratiť — ale Jób v tejto skúške obstál. Keď vyznal pokorne: „Hospodin dal, Hospodin tiež odjal, buď požehnáno meno Hospodinovo,“ tu opovážil sa satan tvrdiť Hospodinovi: „Kúži za kúži, a všetko čo má človek dá za seba samého. Ale vztáhni nyní ruku svoju a dotkni se kostí jeho a masa nebudeliť v oči zlořečiti tobě.“ Nuž, Boh mu dovolil, aby siahol i na Jóba, pravda, len tak, že ho zachová pri živote. Tým bola Jóbova skúška ešte ťažšia, lebo nemoc, ktorá stihla Jóba „od spodku nohy jeho až do vrchu hlavy“ bola strašná. Bol to vari ten najhorší svrab.

Predstavte si ako ukrutne ho vodne v noci páliło a svrbeło celé telo cez dlhú dobu. Ale v Jóbovom utrpení bolo niečo, čo ho väčšmi páliło než koža. Bola to jeho žena, ktorá práve v týchto ťažkých chvíľach mu mala pomáhať. Ona však držala so satanom a mocou chcela prinútiť Jóba, žeby zlorečil Bohu. Radila mu: „Zloreč Bohu a umri.“ — Potom prišli Jóba potešovať jeho traja priatelia, ale — nepotešili. Jób vzdychal: „Vši-

chni vy marní jste těšitelé.“ Tito priatelia mali dobré úmysly, ale nevedeli, čo je vo veci a iba Jób trápili, lebo mu chceli nahovoriť že to, čo sa mu stalo, je následok nejakej jeho nepravosti. V niečom si sa previnil, priznaj sa. Všetko, čo hovorili, bolo dobré, ale nesprávne adresované, nepatriło to Jóbovi.

Vieme, že veľmi mnoho záleží na tom, aby lekár rozpoznal nemoc, lebo podľa nej predpíše liek. Tito priatelia prišli s dobrou medicínou, ale Jóbova choroba bola iná, než mysleli — bol to naozaj „zvláštny prípad.“

Všimnite si, kde začína chyba Jóbových priateľov. Nechytli celú tú vážnú vec za pravý koniec. Čítame, keď počuli čo sa stalo, že hneď prišli Jób ľutovať a potešovať. Keď ho uvideli takého biedneho, zhrozili sa, plakali, roztrhli svoje rúcha a hádzali prachom nad hlavu. A sedeli s Jóbovom sedem dní a sedem nocí, bez toho, že by boli povedali jediné slovo — mlčali. Toto všetko urobili, ale neurobili práve to jediné, čo by bolo bývalo dobré — nemodlili sa spoločne. Boli traja, teda ich bolo dost na to, aby rušili satana v jeho skázonosnom diele. Lebo modlitba, to je zbraň, o ktorej Pán Ježiš povedal, že prinúti satana ustúpiť. Veď známe to slovo: „Pokolení toto nevychází, (neustupuje) jediné skrze modlitbu a půst.“

Keď títo priatelia vynechali modlitbu — mohol satan nerušene pôsobiť a pôsobil.

Hneď potom začal Jób nariekať — a to je veľmi bolestná kapitola — ale predsa len v závere knihy čítame, že zo svojej skúšky vyšiel prečistený ako zlato a že ho Boh veľmi obohatil.

Nech nám sú títo Jóbovi priatelia výstrahou — aby sme neboli ako oni — žeby sme všetko možné robili, ale neupotrebovali toho jediného, čo pomáha. Lebo najťažšie prípady nášho života, najzamotanejšie záležitosti a spletené uzgy možno rozmotat len opravdovou, vytrvanlivou modlitbou.

B. J.

„Vyslyš Hospodine spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uši k modlitbě mé, kteráž jest beze vši rtů ošemetností“

Žalm 17, 1.

Kútik mladých.

O priateľstve.

„Ten, kdo má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.“
Príslovia 18, 24.

Mladost je doba priateľenia. Nie je ľahostajné, kto ti je priateľom. Lebo priateľ ta môže alebo povzniesť, alebo zahubiť. Odvieť ďaleko od Spasiteľa, alebo priviesť k Nemu. Na tom, že

márnotravný syn odišiel z otcovho domu, istotne mali najväčšiu vinu jeho priateľa. A ako sa voči nemu zachovali, keď premrhal svoj majetok a nemal si ich už za čo kupovať?

Prv, než si volíš priateľa (alebo priateľku), pozri sa na jeho záľuby. Všimaj si, kam chodí, aké knihy číta, aké má ambície pre budúcnosť. Všimaj si, aký pomer má k prírode, či je dobrý ku zvieratám, či miluje kvetiny, či sa nehanbí za niektorú prácu. Predovšetkým však ho meraj tým, ako je úctivý, alebo neúctivý ku svojej matke. Pamätaj — aký je tvoj priateľ, taký budeš za krátko ty — lebo priatelia na seba navzájom vplývajú. A ty by si predsa nechcel byť neúctivý ku svojej matke?

Raz sa priateľ posmieval priateľovi za to, že na ulici pozdravoval svoju matku. Takého priateľa nemôže si zvoliť veriaci mladík, ktorý zná Božie prikázanie: „Čti otce svého i matku svou.“

Najlepší duchovia sveta hľadajú na priateľstvo ako na najvzácnejší dar Boží človeku. V mnohých knihách prózy i veršov čítame chvály priateľstva a v životopisoch vynikajúcich ľudí veľmi často vidíme vplyv priateľstva na život človeka. Biblia nám ukazuje krásne priateľstvo Dávida a Jonatana, Rút a Noémi, vzácny priateľský kruh učeníkov Ježišových, hlboký duchovný sväzok medzi Petrom a Markom a medzi Pavlom a Timoteom.

Ale nielen v Biblii, i v iných knihách čítame o krásnych priateľstvách. Na pr. básnik Július Zeyer napísal skvelý román „O vernom priateľstve Amisa a Amila“.

Hoci je priateľstvo tak vzácné a mnohí po ňom túžia, býva často veľmi zneužívané. Ľudia si priateľstva málo vážia (i keď po ňom túžia), lebo neznajú, ako je cenné. Význam priateľstva ukáže len sám život.

Nik nám nemôže povedať, čo robiť, aby sme si získali priateľa. Priateľstvo sa „nevyrába“, ono sa rodí. Ak sa nenarodí, nemáš ho. V tomto smysle si môžeme povedať, že si môžeme vybrať šaty, knihy, a iné veci, ale — priateľa musíme nájsť. Ten nám musí byť daný samým Bohom. Môžete sa „umyslieť“ a nepochopíte, ako sa to stalo, že zrazu máte priateľa! Ani ste ho nehládali a je tu, stojí po vašom hoku, ako o tom svedčí básnik:

V svet vybral si sa, taký osamelý
a zrazu, hľa! tu priateľ s tebou kráča — —

Nie je to „objav“ — je to hlboké vnútorné poznanie.

Keby sme si vedeli vysvetliť, prečo niektorý človek v nás vyvoláva všetko, čo je v nás najlepšie a druhému sa to nepodarí, keby i ako chcel, alebo, keby sme vedeli, ako to, že niekto nám rozumie prv, než povieme slovo a druhý nie a nie rozumieť, i keď sa sebaľepšie usilujeme! Keby sme do tohto tajomstva vnikli, mohli by sme si pre priateľstvo urobiť matematickú formulku a tvoriť priateľstvá podľa nej. Ktorýsi spisovateľ napísal:

„Keby môj priateľ žiadal, aby som mu povedal, prečo ho milujem, nemohol by som povedať inšie, iba: pretože si to ty a pretože ja som ja.“

Keď máme už kus života za sebou, často sa pýtame, či by sme boli takí, akí sme, keby sme sa neboli stretli so svojimi priateľmi.

V ranej mladosti mávame mnoho priateľov a ľahko sa priateľíme a je celkom prirodzené, že z väčšiny týchto priateľstiev vyrastieme. Ak však máme priateľstvo hodné tohto titulu, nevzdávajme sa ho za nič na svete. Ak máš vyskúšaných priateľov, železom si ich prikovej do srdca.

Medzi priateľmi by mala vždy byť istá rovnosť. Láska vie preklenúť nejednu priepasť, nie je však dobre, keď jeden z priateľov vždy len dáva a dáva a druhý len prijíma.

Priateľstvo nie je lacné, je drahé, lebo všetky „tie najlepšie“ veci sú drahé. Koľko za ktoré priateľstvo budeš platiť práve ty, nevie nik. To záleží na tvojej osobnosti. Len tie najušľachtilejšie a najlepšie povahy sú schopné byť priateľmi v najplnšom a najhlbšom význame tohto slova. Ale práve tebe môže byť takéto priateľstvo niekoho „najlepšieho“ dané do rúk. Opatruj ho! Dobré ho opatruj! Nech ho nerozbiješ v nešetrnej ruke! — Práve ty môžeš poznať, že priateľstvo je hodné toho, aby sme zaň dali akúkoľvek rozumnú cenu — ak je to priateľstvo podľa vôle Božej.

Ak sám chceš byť priateľom v najkrajšom smysle tohto slova, prečítaj si z prvej epištoly ku Korintanom trinástu kapitolu. To je najdokonalejší obraz priateľstva. Ak miluješ svojich priateľov láskou, ktorá je trpezlivá, dobrotivá, ktorá nezávidí, *nehľadá svojich vecí* a ktorá „nevypadá“, totiž je verná, dobre ich miluješ, si naozaj priateľom.

(Pokračovanie).

Vernosť.

*Ach, nemenuj ma svojím „priateľom“,
ak tomu, kto ma hani pred tebou,
sluch venuješ a česť mi nehájiš.
Ak priateľom si — netreba ti báť
sa tasiť pravdy meč a vernosť dokázať.*

*Je vernosť živou iskrou priateľstva,
je životnou mu miazgou, podstatou.
Ak zradíš vernosť — čím je priateľstvo?
Len prachom vo tme hustej, prv než Boh
ho svojím teplým dychom obživil
a dušu, dušu! vložil do neho.*

Moc osobného styku.

Ktosi raz navštívil svojho priateľa klenotníka a ten mu ukazoval všetky možné drahé kamene. Medzi nimi bol jeden, ktorý nemal lesku a svojou matnosťou vyvolal poznámku: „Tento nie je ani trochu pekný!“

Klenotník sa usmial, položil drahokam do dlane a zavrel ruku. O malú chvíľu ruku roztvoril.

Aké prekvapenie! Kameň sa ligotal, svietil, žiaril všetkými dúhovými farbami.

„Ako sa to stalo?“ pýtal sa udivený hosť, a klenotník vysvetlil: „Je to opál, tak zvaný sympatický drahokam. Treba mu len dotyku ľudskej ruky, aby prejavil všetku svoju skrytú krásu.“

Kolík ľudia majú vo svojom srdci ukryté krásne vlastnosti, ktoré sa prejavajú len pod dotykom ruky Pána Ježiša! Nemali by sme preto urobiť všetko, čo len môžeme, aby sme ich k Nemu priviedli?

Zprávy.

ODBERATEĽOM RADOSTNÉHO POSELSTVÍ. Redakcia Radostného poselství pozdravuje prostredníctvom Večernice svojich milých, verných abonentov, lebo im nateraz svoje dobré želania nemôže tlmočiť priamo. Prosíme všetkých našich priateľov a dobrodincov misie, aby vo svojej láske k misii neustávali, i keď, vari, po niekoľko mesiacov náš časopis nedostanú. Len čo dostaneme povolenie k ďalšiemu rozosielaníu Rad. poselství, pošleme Vám všetky čísla, na ktoré máte nárok, naraz.

Viete zaiste veľmi dobre, ako hlboko sme vedeli oceniť Vašu vernosť k nášmu časopisu a veríme, že nám ju i naďalej zachováte.

Pán a Spasiteľ náš, vo svojej milosti nám iste umožní, aby dočasné zastavenie zásielok tlačív netrvalo dlho.

V bratskej láske

Fr. Chleboun, misionár.

NEZÁBUDKY. Staroturanský vydavateľský odbor vydal k prvému výročiu smrti br. Jána Chorváta milú, pekne usporiadanú knižku, s názvom *NEZÁBUDKY Jánovi Chorvátovi služobníkovi Božiemu*.

Sosberal do nej odkazy zosnulého brata, reči, povedané na jeho pohrebe, výňatky zo sústrastných listov, rozpomienky priateľov prózou i veršom, i niekoľko piesní, ktoré oslávený brat zvlášť obľuboval.

Tento milý sväzok dokazuje, aspoň v malej miere, ako br. Chorváta ľudia mali radi a aká požehnaná pamiatka po jeho osobe i práci tu zostala.

Čistý zisk z knižky, ktorá sa predáva po 10— Ks, bude venovaný fondu na vydávanie kresťanskej slovenskej literatúry, ktorá ponesie meno zosnulého.

ŽIVOTOPIS JEŽIŠA KRISTA PRE LUD. Napísal Dr. teol. J. Paterson Smyth.

Ešte sice nemáme toľko objednávok, koľko treba, ale s radostou konštatujeme veľký a hlboký záujem o túto knihu. Môžeme Vám prezradiť, že s pomocou Božou už na nej začneme v tlačiarňi pracovať, keď bude toto číslo vo Vašich rukách.

Ďakujeme za záujem a prosíme, že by ste o knihe povedali každému, o kom viete, že má záujem o hodnotné knihy, zvlášť o tie, ktoré sa zaoberajú večnými vecami. Pred-

všetkým však proste za všetkých, ktorí na knihe pracujú — zvlášť za prekladateľku — aby sa pri svojej práci dala viesť len a len Duchu svätému, tak aby z celej knihy vychádzala atmosféra neba, aby každé slovo povedalo to, čo povedať má — a čo, ako celok chce ukázať kniha: „že není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spasení býti.“ — len Ježíš — a že tým, ktorí Ho prijali, dal moc, byť Božími detmi — skrátka, ŽE BOH je LÁSKA.

Nových čitateľov Večernice upozorňujeme na bližšie informácie o uvedenej knihe, vo Večernici č. 5—6, júl 1942.

KONFERENCIA MODRÉHO KRÍŽA. Konala sa toho roku o Letniciach, dňa 24. a 25. mája na Ozdine a nesklamala očakávania dieťok Božích. Bola predmetom vytrvalých modlitieb, a preto keď usporiadatelia urobili všetko, čo mohli, pokojne očakávali príchod sviatkov.

V sobotu, dňa 23. mája, za daždivého počasia zrána prúdily zo všetkých kútov Slovenska hlúčky návštevníkov, aby sa spojily v Cinobani v dlhý zástup, ktorým sa zaplnila hradská na Ozdín. „Samá Cinobaňa, samá Cinobaňa!“ — prekvapene opakoval sprievodca vo vlaku a dodal zvedavo: „Čo sa tam bude robiť?“

Predpoludním sa vyčiaslo a krásna pohoda zostala nám verná cez celé sviatky. Bratia a sestry na Ozdine pripravili nám také vrele prijatie a vzácne ubytovanie, že nikto z účastníkov na to iste nezabudne. Hneď nám bolo jasné, že tohoročná konferencia nemohla byť nikde inde, len na Ozdine.

Mnohí z návštevníkov, ktorí po prvý raz zavítali na Ozdín boli prekvapení pôvabom rázovitého kraja. Plní hlbokéj vďačnosti hľadeli sme na úchvatnú krajinku a naše rty šeptaly slova žalmu: „Jakož okolo Jeruzaléma jsou hory, tak Hospodin jest vůkol lidu svého, od toho času až na věky.“

Pre naše shromaždenia bola pripravená a účelne vyzdobená veľká priestranná stodola u brata Ďurišku (Struhára), ktorá s pristavenou plachtou do dvora pojala na 600 osôb, a okolie so záhradou asi 100.

Prúdilo na nás plné pozhnanie z hlásaného Slova, ktoré sa rozvíjalo ako zlatá stuba z ústredného predmetu konferencie: „Dokonalé spasenie“ — lebo len náš Pán a Kráľ môže dokonale spasit tých, ktorí skrze Neho prichádzajú k Bohu. (Zid. 7. 25.) A tak všetky biblické úvahy tvorily jednotnú reťaz, v ktorej jeden článok nadväzoval na druhý a navzájom boli nerozlučne spojené.

V historickom ozdínskom kostolíku pripomenuli sme si s pietou, že sa tam skláňalo pred Pánom dvanásť generácií tamojšieho svojrázneho ľudu. Spevokol (Hudobná Domovina) zaspieval tam dva pekné, pôsobivé sbory: „Ježíši drahý poklade!“ a „Spravedlivost.“ Krásne znely tieto piesne na pamätnom mieste, keď boli spievané Pánovi z celej duše a z vďačných síd! Miestny pán farár J. Podhradský v nabitom kostolíku kázal v nedeľu a v pondelok zase náš milý hosť pán farár Eug. Lukáč z Abelovej. Na tisíc ľudí navštívilo za tie dva dni naše shromaždenie i kostolík, do ktorého sa zmestila len asi polovica. Stará babička, ktorá sedela pod brhom, nám povedala: „Som stará, ale toľko národa som tu ešte nevidela!“

Program konferencie, ktorú striedavo riadili br. J. Machajdík, Jozef Hlubocký a M. Pleško — bol v stručnosti tento:

V sobotu večer modlitebné shromaždenie s preslovom brata S. Činčuráka.

V nedeľu ráno uvítanie hostov bratom Spišiakom a modlitebné shromaždenie, po ktorom boli slávnostné služby Božie v chráme, s kázňou p. far. Podhradského.

Popoludní mali deti nedeľnú školu, ktorú viedol brat učiteľ Lupták a brat Rumpel. O pol tretej započali biblické referáty:

I. „Dokonalá porušenosť človeka“ (br. Mich. Roháček),

II. „Dokonalá smrť Baránka Božieho“ (p. far. Eug. Lukáč).

Po prestávke predniesol br. profesor J. Garaj abstinentnú prednášku, po ktorej evanjelizačné shromaždenie s osobnými svedectvami riadil brat Štefan Podhradský.

V pondelok ráno úvod k modlitbám povedal brat Dubinský z Beniakoviec a tretí biblický referát: „Dokonalá spravodlivosť“ mal brat Rud. Knobloch. Hlbokým dojmom na nás pôsobila kázeň pána farára Lukáča.

Ódpoľudnia sa pokračovalo v referátoch:

IV. Referát: „Dokonalý pokoj“ (Dr. Ján Valach).

V. Referát: „Dokonalá radosť“ († Ján Huraj).

Po prítvetoch na rozlúčku a po speve piesne: „Daj Pán, by sme verní zostali!“ ktorú mnohí z prítomných spievali so slzami v očiach, ďakujúc tak Pánovi za mnohé požehnanie a povzbudenie, skončili sme bohatú konferenciu. Mnohá duša našla svojho Spasiteľa, mnohá bola utvrdená na ceste za Pánom a všetci sme boli obživení a povzbudení k vernejšiemu nasledovaniu Pána, vo smysle slov: „S Kristom ukrižovaný som. Žijť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus“ (Gal. 2, 20).

Celá konferencia nám bola jasným dôkazom nezaslúženej milosti Božej. Všetkým nám po celý ten čas znela v duši myšlienka piesne: „Milosť Božia, Hallelujah, už sa nám zjavila!“ Keď sme tak zrejme zakúsili požehnanie a prítomnosť Svätého Ducha, museli sme myslieť na to, že zatiaľ, čo veľká časť bratstva bojovala na Ozdine za slávu a časť svojho Kráľa, druhá časť bratov a sestier, ktorá sa nemohla zúčastniť našich výročných zhromaždení, bojovala ako Mojžiš s Áronom a Huron za víťazstvo Božieho svetla inde.

Z konferencie boli odoslané pozdravy obom dp. biskupom, ako i dp. biskup Dr. S. Št. Osuský písomne pozdravil naše výročné zhromaždenie.

Veríme, že konferencia splnila svoju úlohu v tejto ťažkej dobe a to v pravý čas. Plní vďaka voči nášmu milostivému Pánovi a našim milým ozdinským, vracali sme sa domov. Na ceste v preplnenom vlaku spievali bratia a sestry, s radosťou piesne Sionské a tak ešte i cestou vydávali svedectvo o milosti Božej. Hallelujah!

R. K.

Ešte slovo k Nezábudkám.

I ja sa ešte ohlasujem, bo čítajúc Nezábudky vidím, že všetci spomínajúci jednej veci nespomenuli. Mne, vari ako žene, vynikla gentlemanská galantnosť brata Chorváta; a to nikdy tak, ako pri jeho poslednej prechádzke, pri ktorej som ho smela sprevádzať práve ja, hoci sme často spolu nebývali.

Videla som síce, ako býval pri všetkom svojom, často nepochopenom, posmeškárstve k ženám ohľaduplný a šetrný — ved raz nechcel bez sprievodu pustiť domov ani moju mamičku, ktorá bola len o rok od neho staršia — a mala prejsť len cez útulňovú záhradu — to však mohla byť len naučená zdvorilosť! Že však, ako pravý učeník Ježiša Krista, mal galantnosť v krvi, prejavilo sa tým, že mu zostala i v ťažkej nemoci a pri veľkej slabosti, kedy si mnohý namýšľal, že má právo byť mrzutý a obrazať všetku pozornosť na seba.

Kráčal záhradou, blízky mdlobe, tak slabý, že sa o mňa opieral. Prišiel si von bránou. Ako ju otvorím? Ved mi tuším spadne, keď ho pustím. Len čo zbadal, že mám v úmysle zdvihnúť dosť ťažké brvno, ktoré bránu zapieralo, pustil sa ma, pozrel šibalsky na mňa a so slovami: „To by bolo! Či si myslíte, že som taký niktoš!“ bez ohľadu na všetky moje protesty a pokusy sám drevo odsunul, bránu otvoril a zrovna ma prinútil, aby som vyšla pred ním. Veru som išla len bokom, aby som videla na neho a mohla ho čo najrýchlejšie podoprieť. A nie bez príčiny som o neho trnula strachom, ved bolo i na jeho dychu poznať, ako ho tento rytiersky kúsok vyčerpával. On sa však mojej úzkosti len vysmial.

A potom mi vyše hodiny, sediac na lavičke v útulňovej záhrade, ukazoval na sebe samom, čo to je, byť Ježišovým nasledovníkom. Milovať, milovať a zas milovať. Milovať káraním, milovať vyznávaním, milovať žalovaním na seba, burcovaním a trpezlivým opakovaním samozrejmych pravd.

Sám vedel stáť v poznanej pravde ako málokto. Ale čím bližšie chvíli, v ktorej mal stáť tvárou v tvár svojemu Spasiteľovi, tým bol ochotnejší priznať i svoj omyl, ak sa mýlil. To bolo krásne! Škoda, prekoda, že už nevládal napísať článok, ktorý chcel uverejniť vo Večernici, ktorého obsah mi len kuse odhalil!

Koľko to v ňom bolo ešte túhy po práci, koľko sebaobviňovania, že málo a zle pracoval a koľko ohňa, ktorým by bol chcel zapáliť všetkých, žijúcich okolo neho! „Nebojte sa, sestra, o prácu Pánovu, On si ju zachová a požehná. Len pracujte, pracujte! Mnoho môžete ešte vykonať i len za jediný rok!“

Veru: Pracuj, kým trvá deň,
zavládne smrti sen.
Čo si zmeškal, nenahradíš.
Jeden život máš len.

—f—

Drobtý.

Obraz tvojho života nemôže byť umeleckým dielom, ak bude malovaný bez tieňov.

Kto je silný vo viere, sveruje svoje bremená Bohu a spieva si cestou.

Hviezdy vidíme len v noci!

Sebeckosť nie je ľudská prirodzenosť, je to prevrátená (perverzná) ľudská prirodzenosť. E. S. J.

Kto rozbíja Božie zákony (nedbá ich), toho tieto zákony rozbijú.

Sme chudobní uprostred veľkého bohatstva, lebo sme opustili Boha.

Usiluj sa urobiť druhých šťastnými a zabudneš na vlastné nešťastie.

Nedaj svoju vieru v Boha za nič, ale buď hotový dať všetko za Boha a vieru.

Zlepšovať, zdokonaľovať a k Bohu sa približovať nech je cieľom nášho života a našich úsilií.

Pochabý človek sa len o to stará, čo tu musí nechať a len zriedka myslí na to, čo je večné.

Nenávisť je veľkým nepriateľom človeka, sužuje ducha, preto udržuj ju ďaleko od seba!

Pošta.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Vždy túžite vedieť, ako sa tu u nás, s tou našou veľkou rodinou máme. Ako Vám odpovedať? Myšlienku mi práve dodáva dážď, ktorý mi bije do okna výdatný, hustý.

Prší, bratia a sestry, — *prší*. A beda, keby nám nepršalo! Božie požehnanie sa cez celý rok na nás leje z neba, ako tie, tučné by som povedala, vody, ktoré sa lejú na našu krásnu, dobrú vernú zem živiteľku.

Nebyť týchto prúdov, veru, by som Vám už sotva list písala — ale že *prší*, dýcham, píšem a radujem sa, že písať môžem.

Pršalo nám na Vianoce — hoci mrzlo — pršalo nám na Veľkú noc — pršalo nám na sviatky Svätodušné — a pršalo medzi tým A keď nepršalo, kvapkalo.

A predstavte si, keď taká i len jediná kvapôčka Božej lásky nám padne do domu, čo to znamená! Aké to obživenie, koľko nádeje, koľko slepeho dôverovania! A slepo dôverovať, to je vari to pravé, lebo vraj „Ak nebudete ako pacholiatka, nepôjdete do kráľovstva nebeského“. A dieťa slepo dôveruje.

A predstavte si jedinú kvapôčku Božieho milosrdenstva. Či ona nestačí na vyslobodenie z hriechov a na narovnanie človeka, na to, aby mu zdvihla hlavu z prachu zeme až do neba? Či ona nestačí nasýtiť nielen hladné duše, ale i hladné telá, v ktorých tieto duše bývajú?

A predstavte si jedinú kvapôčku Božej trpezlivosti, zapadlú do našej netrpezlivosti. Či ona

nám nedá nádej a silu vytrvať v ťažkostiach a vidieť slnko vzhádzať v noci?

Ale nám *prší*, drahí moji. A poviem bližšie: *mne prší*. A preto sa môžem usmievať nad našimi deťmi, keď sedia nad taniermi, i na našich starých, keď chodia o paličkách, i na sestry, keď s motykami chodia okopávať, prekopávať, ohŕňať, plieť a — veriť, že nám naprší. A preto sa môžem usmievať, i keď mi v sobotu príde ses. pokladnička zarmútená, že nemala ako vyplatit v obchodoch celotýždenný nákup. „Môj Otec to vie. Až našim bratom a sestrám naprší do srdca láska Božia, zas príplynie niečo do našej pokladnice“.

Mne *prší* z neba do srdca láska, viera, nádej a preto sa môžem usmievať i keď sa pozerám na obrázok svojho drahého staručkého otca, ktorého vari už nikdy na tejto zemi neuvidím a i keď sa pri tom zalievam slzami, povedať: „Sytost hojného veselí jest před obličejem tvým a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.“

Celé to tajomstvo je v tomto: „před obličejem tvým“ — „po pravici tvé“ — Nikde inde. Nie je druhého miesta vo vesmíre kde by sme mohli „spokojit svoje srdce.“

Ale — toto chápe človek len vtedy, keď *prší*. Preto vás prosím, bratia a sestry, aby *Vám bolo dobre*, proste za dážď. „Ne silou, ani mocí, ale Duchom mým.“ „Zkuste mne, nezotví-

tám-lit vám prúdchů nebeských,
a nevyleji-li na vás požehnaní,
tak že neodoláte“

Tolko vód z neba, až by z
vašich životov prúdily rieky,
obživujúce Vaše okolie, Vám pra-

je Vaša, v Kristu Ježišovi vždy
dost majúca sestra,

Mária Rafajová.

Žízní-li kdo, pod ke mně a
napij se. Ján 7, 37.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok „Vieroslava“ s vďakou kultuje milodary:

Dr. B. Chórvát Ks 500.—, L. Svobodo-
vá 100.—, rod. Fajfrová 400.—, R. Krej-
sková čl. 60.—, Dr. A. Hořáková čl. 40.—,
M. Písková 30.—, Husáková čl. 10.—,
Domov 20.—, Chal. 50.—, Fr. Částek
280.—, M. Suchanová 50.—, Dom. R.
Herzanová 100.—, J. Šiškovská 10.—, M.
Fikejzová 40.—, J. Daňek čl. 80.—, M.
Jarešová 20.—, E. Šimková 200.—, A.
Jonášová 15.—, V. Fadrná Dom. 100.—,
J. Skála Dom. 30.—, A. Lukášová 30.—,
A. Lixtová Dom. 20.—, čl. 20.—, M. Ja-
rešová Dom. 10.—, Zbor. miesto venca
s. Řebakové Domov. 100.—, J. Doubra-
vová čl. 20.—, Út. 40.—, mis. 40.—, M.
Pavliková 25.—, B. Vinšová 70.—, M.
Hronková mis. 20.—, Út. 10.—, čl. 20.—,
E. Nemcová Domov. 30.—, R. Žambo-
chová 30.—, K. Pelikánová Chal. a Dom.
90.—, M. Mazůrková 90.—, B. Kadlecová
140.— Domov., M. Škodová čl. 20.—, P.
Špaček Chal. 70.—, M. Horáková 90.—,
L. Urbancová 40.—, Beniakovec: N. N.
50.—; *Bystrička*: sestry 25.—, Sbor Modrý
Kříž 100.—; *Breznicka*: vdova s. Gécová
50.—, s. Gáborová 120.—; *Brezová p.*
Bradlom: J. Bahnová 30.—; *Byskupice*.
Št. Pleško 20.—; *Bratislava*: E. Hargáš
150.—, Dr. V. Roháčková 100.—, pi.
Pavlovičová 20.—; *Cinobaňa*: N. N. 40.—,
České Brezovo: N. N. 100.—; *Čaklov*: br.
Berta 40.—; *Hyby*: O. Brezina 20.—;
Hradište: J. Majková 50.—, s. Ozdincová
50.—, sestry Čánikové 50.—; *Hrabovo*:
M. Matejová 50.—, s. Liptáková ml. 10.—,
s. Liptáková str. 10.—; *Likier*: N. N.
200.—; *Lub. Kopanice*: s. Jarábková 10.—,
br. Ondrášik 20.—; *Lipt. Sv. Mikuláš*:
J. Sýkora 20.—; *Miloslava*: N. N. 50.—;

Myjava: Dr. Júl. Cibulka 40.—; *Malinec*:
Fr. Mazor 20.—, N. N. 64.—; *Nové*
Mesto n/V.: D. Heuman 50.—, s. Pauza-
rová 20.—, s. Hlubocká 10.—, Z. Piláto-
vá 10.—; *Ozdin*: N. N. 300.—, N. N.
30.—, pi. uč. Kosková 50.—, s. Priečinská
25.—, Z. Jančová 50.—, s. Radová 50.—,
s. Hanová 20.—, M. Ozdincová 10.—, N.
N. 50.—; *Poltár*: s. Lacová 100.—; *Rov-*
ňany: Št. Bokor 100.—, N. N. 20.—;
Sklabiná: N. N. 200.—; *Strečno*: T. Maláč
200.—; *Stará Turá*: pi. Slezácková 20.—,
P. Machajdik 10.—, A. Uhliková 26.—, J.
Machajdik 120.—, Št. Hlubocký 50.—,
Št. Podhradský 25.—, pi. Hlubocká (pri
Kříži) 20.—, s. Lysá (obch.) 100.—;
Trebejov: N. N. 100.—, N. N. 50.—;
Trenčín: J. Ševčíková 50.—; *Tisovec*: N.
N. 100.—; *Váľkov*: H. Findová za vodou
100.—, N. N. 100.—, A. Findová 100.—;
Vrútky: V. Zánická 60.—.

Členské príspevky: *Bzinca*: E. Bratan-
cová 20.—; *Bratislava*: B. Rozenbergová
20.—, s. Potůčková 20.—; *Kremnica*: E.
Cablková 20.—; *Krupina*: L. Eizertová
50.—; *Nové Mesto n/V.*: s. Pauzarová
20.—; *Ozdin*: Z. Hanová 20.—; *Rovňa-*
ny: s. Čičelová 100.—; *Stará Turá*: B.
Chorvátová 70.—, K. Slezáková 100.—;
N. N. 150.—; *Zvolen*: A. Čížová 20.—.

Na Domov bielych hláv: *Breznicka*: s.
Gécová 50.—.

Na miestu: *Malinec*: N. N. 20.—; *Skla-*
biná: N. N. 50.—; *Tisovec*: N. N. 20.—;
Trebejov: N. N. 50.—.

Za milodary v naturáliach veľmi pekne
ďakujeme! Nech Vám Pán bohate odplatí
a požehná! Vrelo Vás všetkých zdraví.
ses. Margita, pokl.

Večernicu vydáva spolok „Vieroslava“ na Starej Turej. — Zodpovedná redaktorka
Mária Rafajová. — Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. —
Predplatok 10 Ks ročne, pre Ameriku 18 Ks. Jednotlivé číslo 2 Ks. — Tlačou
knihstlačiarne Daniela Pažického na Myjave. — Novinová sadzba povolená Riadi-
telstvom pošty a telegrafov v Bratislave č. 54.669-III. a 37 zo dňa 28. V. 1937.
Dohliadač pošt. úrad Stará Turá.